

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

גיליון 26
ספטמבר 2017
אלול ה'תשע"ז

גבולות

אאידה רוזן \ איתיאל קריספין \ גבריאלה \ דינה וולוך \ דניאל כהן
נטלי יצחקי \ עדי וקנין \ עומר ברי \ רבקה אלמן \ ריקי שם־טוב

גיליון 26 מתחיל...

אנחנו שמחים ונרגשים להציג בפניכם את הגיליון החגיגי הזה, שפותח את השנה השלישית של כתב העת שלנו.

לגיליון זה הזמנו כותבות וכותבים לשלוח אלינו יצירות בנושא "גבולות", ותוכלו למצוא בו יצירות שמספרות על גבולות ועל פריצתם - שירים וסיפורים שמתארים מאבק פנימי או חיצוני מול תהליכים של יצירת גבולות, או מול תהליכים של שבירת גבולות.

תמיד מרתק אותנו לראות כיצד כל יוצר מפרש, מפרק ומחבר מחדש את נושא הגיליון, ואנחנו מקווים שהיצירות כאן יהיו מרתקות ומעניינות גם עבורכם, הקוראות והקוראים.

ועוד רגע לפני שמתחילים, הנה שירו של יאיר בן-חור "הבדלה", מתוך ספרו "העשב נרדם בשדות":

גָּבּוּל הַטַּעַם הַטּוֹב נִחְצָה פְּעַמִּים:
בְּבִקְרַיּוֹם רֵאשׁוֹן וּבְלֵיל שִׁשִּׁי
וּבְשָׂאֵר יְמֹת הַשָּׁבוּעַ
שֶׁקֶט יִחְסִי.

קריאה מהנה,

אלירן דייך, יאיר בן-חור, רובי גורדון

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

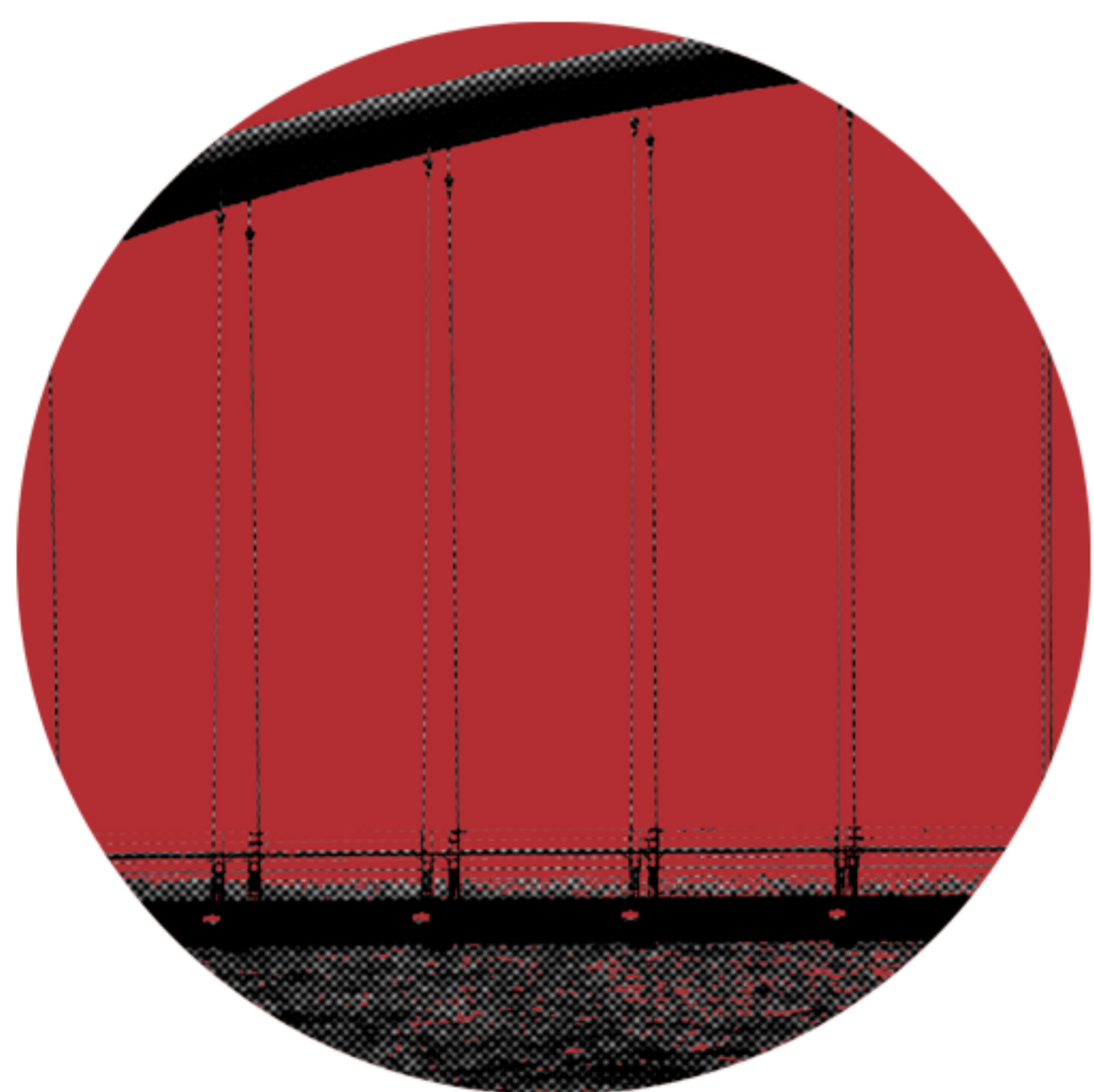

ליאורה דייך ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב"
נוסד לזכרה
ונושא את שמה.

אמר הנהר, "לצוד את המחר? ומה יזרום בין חופיי היום?" קיפל את השקיעה בין קמטי הזרימה והמתין ביראה להתחדשות הבריאה. אני בין גבוליי אזין מרב דגיי, לא אבקש גלים של ימים אחרים. את זרימתי הגדושה אשימנה כחותם על ימיני ועל שמאלי.

דָּקָה לְפָנַי מְחַר
 אָנִי מְמִינֶת תְּפִלַּ וְעֵקֶר
 בְּיָתֶר נְדִיבוֹת
 מְפָלִיא אֵיךְ בְּמַעֲבְרֵי גְבוּל
 הָרְאָיָה מְשַׁתְּנָה
 אֵין צֶרֶךְ בְּמִשְׁקָפִים
 אוּ בְּאוֹר פָּנִים מְמַקֵּד
 גְבוּל זֶרֶת לְאִמָּה
 נִשְׁעֵן כְּמַעֲט נִכְרָךְ
 לְאִמָּה
 וְלְאִלוּנַי אֲבָא תְּמִירִים
 מְרַחֲקִים אֶפֶק שָׁמַיִם
 אֵין גְבוּל

לפעמים אני עוֹבְרֶת אֶת הַגְּבוּל וְחוֹזְרֶת לְשָׂדֵה אָדָם וּפְצוּעַ
 וְאֱלֹהִים שְׁלִי, אֱלֹהִים שְׁלִי הוֹלֵךְ לְאֲבוּד.
 וְאֲנִי יוֹדַעַת שֶׁהָיוּ אֵלָיו פְּעַם מֵאֲבָקִי דָמִים
 וְשֶׁהֵייתִי כְּמִהָה לְקִירוֹת גְּבוּהִים
 אֲבָל אֵינְנִי זוֹכֶרֶת אֶת אֶלְפֵי הַמַּעֲשִׂים
 שֶׁבְּגִינָם הִלְכִיתִי בְּעֵינַיִם פְּקוּחוֹת
 אֶל הַנוֹף הָאֲנוּשִׁי הַזֶּה.
 גַּם הַיּוֹם חֲשִׁיתִי אֶת דְּרָכֵינוּ נִפְרָדוֹת
 אֲךָ לֹא נִעְלַמְתִּי בֵּין כָּל הַדְּבָרִים
 וּכְשֶׁהֲמוֹת עָמַד שָׁם סְמוּךְ וּבְטוּחַ כְּנִגְדִי
 יָדַעְתִּי שֶׁבְּשָׂדֵה הַהוּא נִבְרָא לוֹ שׁוֹב הָעוֹלָם.

בכּתָּה שָׁלְנוּ בְּשִׁלְחַן הָרֵאשׁוֹן,
מִצַּד שְׂמֵאל לַיַּד הַחֲלוֹן
יוֹשֶׁבֶת עֲנָבֶל.
שְׁתֵּי צִמּוֹת
וְעֵינַיִם חוֹמוֹת
מִסְתַּכְלוֹת אֶל עַל.
הִיא מִתְבוֹנְנֶת בְּשָׁמַיִם הַכֶּחָלִים
וּבְצִפּוֹר מִתְעוֹפֶפֶת – לְלֹא מְלִים.
וְגַם בְּעֵנַיִם מְסֻלָּסִים כְּמוֹ כְּבָשִׂים
וּפְסִים-פְּסִים
שֶׁל קַרְנֵי שֶׁמֶשׁ זוֹהָרוֹת
מְסַנּוֹרוֹת,
וְגַם בְּהַשְׁתַּקְפוֹת שֶׁל כָּל הַיְלָדִים
בַּחֲלוֹן הַמְּבָרִיק.
לְעֲנָבֶל זֶה לְגַמְרֵי מִסְפִּיק.

הַמוֹרָה אוֹמְרֶת: "עֲנָבֶל חֲמוּדָה, בְּשָׁמַיִם אֵין כָּלוּם,
הַסְתַּכְלֵי אֵלֵי.
אֲנִיחֶנוּ לוֹמְדִים, אֲנִיחֶנוּ עוֹבְדִים.
זֶה בִּי. בְּחַיֵּי."

וְעֲנָבֶל?
הִיא לֹא מִקְשִׁיבָה,
כִּי פֶרֶפֶר לְבָן חֶלֶף מֵעַל,
וְעֵלִים צְהָבִים נִשְׂרוּ מִהַעֵץ,
מִהַעֵץ שֶׁלֵּיד הַחֲלוֹן.
בַּחוּץ קוֹרִים דְּבָרִים – הָמוּן!

לְפַעֲמִים גַּם אֲנִי רוֹצָה
לְשֶׁבֶת לַיַּד עֲנָבֶל
וְלִרְאוֹת עֵנַיִם אֲפָרִים
וְעוֹד דְּבָרִים
שֶׁאֵין בְּכַתָּה בְּכָלֵל...

לחבור לאדם

לחבר לאדם – לחבר לכלו,
 לראות את היפי שלך ושלו,
 לראות בחיים מקסם של ספור,
 בלי קורות של חיים וכרטיס של בקור.
 להרגיש ולחבק, להניח לדעת.
 להקים המקדש לאלהי הגעת.
 להרים ההיכל לקדש וחל,
 את יכולה ואני יכול.

לחיות את השקט,
 לחוש יד מושטת,
 לקבע ברור –
 גבולות לאסור.
 להרגיש כי מתר,
 בלי חשש וכאב,
 שקרים של מוסר
 להמיר בהם לב.

לשלח חיים, לשגר את האות,
 מכף של הרגל עד קצה אצבעות,
 לפגש אות דומה משיק לחייך,
 אומר בחבוק: "אני כאן עדיך".
 ללחש שירה לאפק מגעת,
 מגשת מנחה לאלהי הגעת.
 אלה של תם, אהבה ושל חן,
 לא ברקיע – כי אם בתוכנו שוכן.

לחיות את השקט,
 לחוש יד מושטת,
 לקבע ברור –
 גבולות לאסור.
 להרגיש כי מתר,
 בלי חשש וכאב,
 שקרים של מוסר
 להמיר בהם לב.

אין לי עור.
מעולם לא היזה לי.
אחר הצהריים אדמדם
כשקרני השמש מתחילות לרפרף בעצלתים
על עפעפי המסרבים להפתח
אני נמרחת ומתמתחת לארפי ולרחבי
נוזלת לחלל. טפה אחר
טפה
נוטפות ממני אלי, שואבות
חמצן והשראה.

איברי רפויים,
דביקים כמו גומי.
מתוקים-מתוקים,
כרסיסי עסיס פרי נוטף
קריר ופריך.

ללא התחלה,
עד אין קץ.
מתעגלת ומתנפחת
מתפצלת ומתפתחת.
שוקעת הרחק-הרחק בקלל,
אל עבר השאריות שלי, הצפות בחדר
באדישות.

אני דולפת, נקרעת ומתאחה,
מתפרקת לחלקיקים מזעריים
נבנית כפירמידה אין-סופית.
נוגעת בשמים כמגדל בבל אנושי
רווי כאוס.
מדבר שפות שונות – אני ועצמי, גוף ונפש
אדם ואלהים
עלה ירק רענן ופרח יגע וקמל.

חבור פשוט – זה כל מה שנחוץ לי.
חבור של חלק לחלק בפזל של אלפי חלקים
בנוי משמים כחלים, צוננים.
אין דרך להבדיל בין מים לשמים, בין ים לים

בין חלק אחד
למשנהו,
ואין שניה לי.

מינה רוצה לגעת ברחוב
 שבו נגעה לראשונה
 ביעקב
 אבל הרחוב סגור
 זה לא שהרחוב ממש סגור
 אבל מינה מרגישה שהרחוב סגור
 בפניה
 ככה היא מרגישה מאז נטלה על עצמה
 על תורה ומצוות
 והיא מרגישה שהיא אפלו לא יכולה
 לשאל שאלת רב
 כי איך תשאל רב על מה שהיה
 בימים אחרים
 בימים רחוקים
 כשעכשו היא אשת איש עם עשרה שתילי זיתים
 סביב שלחנה
 ולאישה לא קוראים יעקב?

כתפך

כְּתִפְךָ נְגִלִית מְגֹזֵעַ עֵץ הַתּוֹת
 בְּמָקוֹם שְׁעֵלוֹת הָעֵץ הַסְּמִיכָה
 נְסוּטָה מְעֵט.
 קִיץ סְבִיב בֵּיתְךָ
 הָעֲשָׂבִים הַדְּקִים
 נָעִים בְּרוּחַ,
 בְּקַפְלֵי אֲדָמְתְךָ
 חֲבוּי יְגוֹנֵי.

מְדוּעַ לֹא נִשְׁאַתִּי אֵלֶיךָ
 בְּמַרְכָּבָה הַנְּמָה הַתְּכַלְכֶּלֶת
 בְּקִיץ הַהוּא
 שְׁפָנִי הָאֲדָמָה עָטוּ תוֹגָה ?
 מְדוּעַ לֹא הִשְׁקִיתִי שְׁפָתֶיךָ
 בְּמִשְׁקָה מְרִפָּא רְקוּחַ
 מְצוּרָה שִׁירֵי שְׁנֵמָה לַבְּשִׁירְךָ,
 שְׁעָה שְׁפַעְעִמִי מוֹתֶךָ הַקָּרֵב
 רְעָדוֹ בְּקַרְקָעִיתִי,
 בְּהַקִּיצִי מְדֵי לִלְהַ לְחַזוֹת
 בְּפִרְיָחַתוֹ הַצְּחוּרָה שֶׁל פְּרַח קַקְטוּס לִילִי.

המנון ארץ האוונגרדייה

איתאל
קריספין

רַחֲבַת הַרְקוּדִים מִתְבַּיֶּשֶׁת
וְעוֹטָה שְׁטִיחַ רְקוּם דְּמִיּוֹת בְּעֵלֵי חַיִּים.
אָנִי מְרַגֵּשׁ שְׁאֲנִי מְכַרֵּיחַ אֶת חֲבֵרֵי
לְהַפְגִּס לְרַחֲבָה
וְלִרְקֹד אֶתִּי בַּמַּעְגָּל.

זֶה קוֹרָה
כְּשֶׁמִּתְחִיל לְהִתְנַגֵּן לוֹ הַמְנוֹן
אֶרֶץ הָאוֹנְגְרֵדִיָּה.

לוֹחֵם בְּצָבָא הַהֶגְיוֹן מְעַטֵּר בְּרִזְלֵית כְּתָפִים
אָרַב לִי בְּעֵקוּל הַכְּבִישׁ בּוֹאֲכָה פְּקִיעִין.
וְאִם זְכָרוֹנִי אֵינּוּ מְטַעֲנִי
בְּקֶשׁ בְּעֵדִינוֹת
לְהַכּוֹת בִּי אֶת קֶסֶמִּיו.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

עקבו אחרינו גם בפייסבוק: [/motiv.magazine](https://www.facebook.com/motiv.magazine)

אנו קוראים לכם לקחת חלק גם בגיליון הבא...
גיליון 27 של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושא: "בית".

אנשים משתמשים במושג בית לא רק כדי לתאר מבנה או חלל שבו גרים. יש למושג הבית, לכל אורך ההיסטוריה ולכל רוחב עולם היצירה, עומק מרתק של משמעויות - החל מהמובן הפיזי, האקולוגי והזואולוגי, דרך התפקיד החברתי, ועד למצב נפשי.

ומהו הבית עבורכם?

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.

אלירן, יאיר ורובי

